

Ročník 26

Číslo 6

28. 9. 2021

**Žijeme-li v Boží lásce, není tu prostor pro jakoukoli zášť,
protože láska v nás je dokonalá.**

G. Amorth

Drazí přátelé,
skončilo léto a v jeho závěru slavíme tradičně slavnost sv. Václava, která je nejenom liturgickou oslavou, ale také státním svátkem. Totiž sv. Václav na úsvitu křesťanství v našich zemích pochopil, že společnost formovaná evangeliem má budoucnost. V těchto dnech naplno prožívám ovoce apoštolské cesty papeže Františka, a proto dovoluji, abych se s vámi pozastavil nad několika body z jeho promluv. Vidím silnou paralelu mezi tím, co papež řekl, a vizí, kterou měl sv. Václav.

Mnohokrát se v dnešní době potýkáme s názory na církev, které nejsou příliš pozitivní. Spíš je to kritika, anebo poukazování na neschopnost oslovit, na krizi a podobně. Jistě, v tom všem zaznívá nejenom jakási zášť, ale také i kus pravdy. Každý z nás si musí vstoupit do srdce a zeptat se: „Co já osobně dělám proto, aby společenství, které vytvářím, bylo plodné a radostné?“ Žít svobodu v Kristu, co to znamená? Je docela smutné, a potkávám se s tím často, že pro mnohé je jednodušší žít v jasně vyhraněném prostoru. To znamená - určená pravidla a podmínky všeho. Toto smíš a toto nesmíš, a když to neuděláš, tak si budeš nést sankce. Člověk někdy upřednostní falešný klid před ohněm evangelia.

Uspokojíme se s egyptskou okurkou, trochou chleba, místo toho, abychom se vydali do dobrodružství pouště. Dospělý a svobodný křesťan se ptá svého svědomí a rozhoduje se, zpochybňuje a hledá a přichází o iluze, které si sám vytvořil. Církev uzavřená a plná strachu, která poukazuje na svět, který je zlý, nemá co nabídnout. Každé společenství, a to naše především, má být „fontánou naděje“ pro život každého člověka. Kristus nás zná, před ním v upřímnosti neseme své chyby i radosti. Svobodná víra a otevřený názor umožňuje přijmout každého a otevřít mu své srdce. Nebojme se nových věcí a neustálého hledání, a opusťme to, co nám nic nepřináší, jenom ohlédnutí do minulosti.

Sv. Václav v sobě nesl cyrilometodějskou tradici, kterou mu vštěpila do srdce jeho babička. Tato tradice se zakládala na srozumitelnosti podání víry. Měla v sobě potenciál, jak přiblížit Krista tehdejší společnosti, aby i běžní lidé porozuměli. To je kreativita v hlásání a schopnost mluvit novým jazykem. Když dokážeme oslovovat a nabízet Krista tak, aby tomu každý rozuměl, staneme se znamením pro dnešek. Nejde tu jenom o kreativitu v rámci farnosti. Víím, někdy jsme unavení z akcí a někdy moc lpíme na tradicích. Spíš budme tvořiví v našich prostředích jako je škola, rodina a zaměstnání. Jak tam působit, abychom poznačili jiné radosti z evangelia. Naše farnost za měsíc prožije biřmování. Docela velká skupina (45) lidí přijme dary Ducha. Ptám se, jak to využijí v kreativité hlásání?

Sv. Václav se v agonii umírání ptá: „Cos to udělal, bratře?“ Dialog do konce. Je těžké mluvit a zvláště dnes, když mnozí žijí virtuálním světem. Nejde tu však jenom o mluvení, ale také o přijetí. Je těžké upustit od zaběhaných názorů a zásad a vstoupit na půdu, která nemusí být až tak stabilní. Dialog je schopnost dát prostor druhému. Je naše farnost místo, kde je dostatek prostoru pro každého? S jak velkou citlivostí musíme přistupovat k vlažným, hledajícím a lidem, kteří jsou někde jinde než my. My sejeme, co bude s tím semínkem, je na Bohu. Ano, trápí nás, že mokrát necítíme odezvu a že v tom dialogu zůstáváme opuštěni a možná i zklamaní. Ježíš se také potkal z neúspěchem a mokrát zůstal sám, ale přesto věděl, že všechno chce čas. Když ukážu, že pro mě Kristus znamená hodně a když dokážu zůstat otevřený a svobodný, časem se stanu prvkem, který přináší radost a jednotu.

Přeji nám všem, abychom v dnešních časech dokázali budovat skutečné společenství a neohlíželi se za tím, co bylo, to už je minulost, ale žili naplno pro to, co budujeme.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Svatý Václav

Na den 28. září – tj. Václava – připadá náš státní svátek. Slavíme narození hlavního patrona naší země a defacto symbol české státnosti, českého knížete a světce Václava (narozen pravděpodobně 28. září 935). Svatý Václav je prvním svatořečeným českého původu, příslušníkem první dynastie panovníků – rodu Přemyslovců (jak jej dnes nazýváme), symbolem české státnosti a patronem České země. Je jedním z nejoblíbenějších českých svatých, mučedník, postava, jejíž tradice sehrála velmi důležitou úlohu v emancipaci českého státu a přemyslovské dynastie v rámci křesťanské Evropy.

První akt, který posmrtně zdůraznil Václavův význam, provedl již jeho bratr – vrah Boleslav, který tři roky po bratrově smrti nechal jeho ostatky převézt na Pražský hrad. Další kult byl pěstován v církevním prostředí, ze kterého pochází o několik desítek mladší první dochované legendy. Již od 10. století se tedy projevuje dvojitý význam Václava: jako světce vyznačujícího se křesťanskými ctnostmi a jako symbolu vládcy, přemyslovské dynastie a českého státu. Toto dvojití pojetí Václava se v různých podobách a proměnách objevuje po celou následující historii až do současnosti.

Patrně nejznámější sochou představující svatého Václava je pak socha J. V. Myslbeka na Václavském náměstí v Praze (Myslbek na ní pracoval víc než třicet let). Karel B. Mádl v časopise Zlatá Praha (vydání 29. září 1899) v článku „Myslbekův svatý Václav“ popisuje, jak socha do daného data vznikala, resp. jak se měnil její námět, vzezření apod. Zkraje své stati píše: „Roku 1886 přičiněním zvěčnělého Fr. Schmoranze rozhodlo se ministerstvo kultu a vyučování učiniti objednávku u J. V. Myslbeka. Nebylo zatím jiného účelu při tom, nežli aby umělci dána byla příležitost za výhodných poměrů vytvořiti dílo jeho nejvlastnější záliby, vybudovati postavu, zrealisovati zjev, které by v půdě jeho nejhlubšího nitra měly své kořeny. Tak vznikl první svatý Václav. Idea svatého rytíře, bohatýrského ochránce země české, vtělení jaré, neodolatelné, nadšené a v Boha důvěřující síly, inkorporace mladého reka, v jehož příchod lid český věří, k němuž stále volá: Nedej zahynouti nám ni budoucím, v nějž vkládá poslední svoji naději v záchranu před nejkrajnější ničivou katastrofou. Idea prvního patrona země, v níž se zbožnost, víra, bojovnost, vědomí minulých a tušení budoucích strastí a utrpení českého lidu v jedno slévá, vynořila se na povrch umělcova ducha, kde dosud tajemný život žila, a první tvar, který na se vzala, byl zjev křepého rytíře, oruženého v železné pláty, na mocném oři, křížovou standartu v ruce. Tu pozvedá, k ní zrak svůj upíná k jejímu symbolu víry vítězství. V celku Myslbek podržel tuto myšlenku, tento plastický rozvrh pro konečný model, který roku 1888 dokončil. Změnil ústroj. Krunýř, holenice, přilba zmizely a statné tělo mladistvého, bezvousého vévody objevilo se v kroji, jaký Josef Mánes pro reky českého mythu byl naznačil. Ne v pouhé kopii. Naše rozmnožené archeologické vědomosti a realistický vnitřní názor Myslbekův obrodil Mánesův odkaz i v této části.“

O historii vzniku tohoto známého sousoší se můžeme také dočíst: „Spoluautory sousoší byli architekt Alois Dryák (architektonická úprava) a sochař Celda Klouček (ornamentální výzdoba). Sousoší je nejen symbolem české státnosti, ale též jakýmsi imperativně zdviženým prstem, ukazujícím na nezbytnost uchování základních kulturních a duchovních hodnot národa. Poté, co byla v roce 1879 barokní jezdecká socha sv. Václava přenesena na Vyšehrad, vznikla potřeba vytvořit novou a moderněji pojatou sochu tohoto významného světce. Soutěž na vytvoření nové jezdecké sochy svatého Václava byla vypsána v lednu 1894 a zúčastnilo se jí osm sochařů. Výběrové řízení bylo přístupné jen umělcům, kteří se v Čechách narodili nebo zde žili. První cena nakonec nebyla v soutěži vůbec udělena a druhou cenu si rozdělili Josef Václav Myslbek a Bohuslav Schnirch. Oba však byli vyzváni k tomu, aby svá díla ještě vylepšili a upravili. Bohuslav Schnirch pojal jezdeckou sochu svatého Václava jako sochu světce jedoucího na koni a žehnajícího davům, s výrazným praporcem s mariánským obrazem (Paladiem země české). Myslbek naopak zvolil netradiční podobu svatého Václava jako bojovníka. Po vzrušených diskuzích

v kruzích odborné i laické veřejnosti, a také v kruzích politických, byla nakonec zakázka zadána Myslbekovi. Původní model byl následně mnohokrát změněn a časem byla jezdecká socha svatého Václava na modelu doplněna ještě čtyřmi sochami stojících světců. Původně se mělo jednat o sv. Ludmilu, sv. Prokopa, sv. Vojtěcha a sv. Ivana. Socha sv. Ivana byla nakonec nahrazena sochou sv. Anežky. Socha sv. Vojtěcha měla v prvních plánech stát na čelní straně podstavce, ale jelikož není dokonale provedena (při bližším pohledu soše jakoby chybí jedna noha), byla umístěna dozadu a v popředí se ocitla socha sv. Prokopa. Při tvorbě hlavní části pomníku se Myslbek inspiroval svatováclavským pokladem – přilbicí, mečem a drátěnou košilí. Velkou pozornost věnoval také podobám tváří všech světců, např. sv. Vojtěch má tvář arcibiskupa Františka Schönborna a sv. Prokop zase tvář samotného J. V. Myslbeka. Modelem pro sochu koně se stal sedmiletý hřebec Ardo III. – východofrýský teplokrevník patřící armádě. Kromě architekta Aloise Dryáka se na konečné podobě pomníku podílel ještě Celda Klouček (architektonický dekor na soklu). Do bronzu pomník odlila firma Bendelmayer. Letopočet 28.10.1918 zasazený do dlažby před pomníkem, byl odhalen 27. října 1935. Ozdobný bronzový řetěz kolem pomníku byl instalován v roce 1979 a vyhotovil ho akademický sochař Zdeněk Kolářský. Celý monument tvoří sousoší patronů české země, jemuž vévodí nejvýznamnější z nich, svatý Václav. Skládá se z mohutného kvádrového podstavce, na němž je umístěna vlastní jezdecká socha a z postav sv. Prokopa, sv. Anežky, sv. Ludmily a sv. Vojtěcha, stojícím úhlopříčně ke všem rohům kvádru na samostatných pilířích, vycházejícím ze spodního, společného základního soklu. První tři z nich byly osazeny v roce 1912, socha sv. Vojtěcha byla doplněna v roce 1924. Pomník byl oficiálně odhalen v roce 1913, i když ještě nebyla dokončena právě socha sv. Vojtěcha. Celé sousoší měří na výšku i s Václavovým kopím 7,2 metru. Vlastní socha sv. Václava váží něco kolem 5,5 tuny. Sousoší je zhotoveno z bronzu. Na pomníku se nachází nápis: SVATÝ VÁCLAVE, VÉVODO ČESKÉ ZEMĚ, KNÍŽE NÁŠ, NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM NI BUDOUČÍM. Na chodníku před pomníkem se nalézá datum: 28.X.1918 (28. října 1918 byla u pomníku v 11 hodin dopoledne vyhlášena první Československá republika). Pomník svatého Václava je kulturní památka České republiky evidována v Ústředním seznamu kulturních památek pod rejstříkovým číslem 39814/1-1042 a od roku 1995 též národní kulturní památka pod rejstříkovým číslem 176.“

viz internetový zdroj

Když toho hodně víme, děkujeme Bohu za tyto znalosti. Ale pouhé znalosti nestačí; je třeba, aby v duši bylo ovoce Ducha Svatého, byť i nepatrné jako malé zrno, které ve svůj čas vyroste a přinese hojnou úrodu.

1100 let od smrti svaté Ludmily

Každý z nás má někde své kořeny a vracíme se rádi na místo, kde jsme se narodili, prožili své dětství a mládí, chodili do školy, prožili svou první lásku apod. A když to nejde jinak, aspoň ve vzpomínkách. Ale lidi i místa se mění. A tak se někdy stane, že tam, kde stával domek, v kterém jste prvně řekli máma a táta, vede silnice a na louce, kde jste si hráli, je sídliště apod. A to třeba uběhlo jen 20, 30, 50 let a už byste to tam skoro ani nepoznali. A jak náš rodný kraj vypadal před sto lety a dál! Čím víc bychom měli možnost jít v historii nazpátek, nepoznávali bychom to a ubývalo by letadel, autobusů, tramvajů, aut, dálnic, paneláků, obchodů, továren, rodinných domků a přibývalo by luk, pastvin, lesů, mokřisek a rašelinišť, aniž bychom se ocitli v dřevěných chýších a mezi opevněnými hradišti. Například v 9. století na území v povodí Labe, Vltavy a Ohře, kdy se započalo sjednocování kmenů v Čechách. V této době se lidé živili tím, že obdělávali pole, pásli krávy a ovce, šili oblečení, zpracovávali kůže a vyráběli nádobí. Čechům vládla knížata z rodu Přemyslovců.

Určitě většina z vás znáte jména jako Přemysl Oráč a další. Ten podle pověsti byl zakladatelem rodu Přemyslovců a manželem kněžny Libuše. Ale prvním, opravdu historickým přemyslovským knížetem, a tím i českým vládcem, byl Bořivoj. Ten vládl Čechům na konci 9. století a jeho sídlem byl Levý Hradec. Bořivoj byl jednou od velkomoravského knížete Svatopluka pozván na Velehrad, kdy tam pobýval arcibiskup Metoděj. A tam zažil Bořivoj něco nečekaného. Místo toho, aby ho pozvali při hostině ke stolu, musel usednout na zem skoro jako otrok, protože byl pohan. Taková pohana! On tomu nerozuměl. To vše pozorně sledoval arcibiskup Metoděj. Uvědomil si, k čemu došlo. Vstal od stolu a v celém svém majestátu přišel k Bořivojovi a do úplného ticha takto promluvil: „Proč ty, synu, který jsi knížetem, měl bys sedět na zemi před stolem podoben psu, který čeká, co mu stolovníci odhodí? Přijmi křest a postav se jim na roveň.“ Ta slova tak vlídně pronesená na knížete Bořivoje hluboce zapůsobila. A tak byl Bořivoj se svou družinou pokřtěn. Stalo se to někdy kolem roku 880. Přijetí křesťanství bylo důležité pro další vývoj v Čechách, hlavně pro sjednocení země. A možná se vám vybaví, jak se jmenovala manželka Bořivoje... Byla to Ludmila, kterou uctíváme jako svatou.

Zkrácená legenda „Umučení svaté Ludmily“, která byla sepsána podle staroslověnské legendy na sklonku doby svatého Václava (tedy v 1. polovině 10. století):

Byl v zemi české jeden kníže, jménem Bořivoj, žijící i tehdy ještě v obyčejích pohanských, a vzal si za manželku z jiné země dceru knížete Slavibora, jménem Ludmilu. Ta, když byla ještě mladičká, obětovala modlám a často velmi zaníceně se oddávala jejich uctívání. Když tak oba žili pospolu, z Božího pokynu a přání byvše přivedeni k lítosti, přijali očistu svatého křtu a s nimi zároveň i jejich poddaní.

Narodili se jim tři synové a tři dcery, a od toho dne, kdy přijali milost křtu, všecko jejich království vzrůstalo víc a více. Kníže Bořivoj potom, naplniv šestatřicet let svého života, odebral se z tohoto světa. Po něm ve vládě nastoupil jeho prvorozený syn jménem Spytihněv. Shromáždí kněží a kleriky, žil s odevzdaností ve víře Kristově. A naplniv

čtyřicet let svého života, rozloučil se s tímto světem. Po jeho skonu ujal se kormidla vlády bratr jeho Vratislav.

Jejich matka, vznešená paní Ludmila, se stala matkou chudých, nohou chromých, okem slepých, vlídnou utěšovatelkou sirotků a vdov. Když však řečený kníže Vratislav, dovršiv třiatřicet let svého života, opustil sklíčující pouta tohoto světa a syn jeho Václav, tou dobou ještě chlapec, ujal se vlády a říše otce svého, matka chlapcova, jménem Drahomíř, setrvala ve stavu vdovském.

Konala knížecí matka poradu se svými nespravedlivými rádci a jala se míti v nenávisti svou tchyni Ludmilu. Říkala totiž: „Proč ona má býti takřka mou paní? Zahubím ji, zdědím všechno, co má, a svobodně budu vládnouti.“ Byl totiž její syn Václav posud mladíček. Jakmile ctná a oddaná služebnice Boží Ludmila seznala takovýto úmysl, řekla své snaše: „Netoužím vládnouti a nepřeji si míti ani sebemenší částku tvé moci. Naopak žádám, abys mi povolila nerušeně sloužit Bohu až do skonání mých dnů.“ S těmito slovy opustila Ludmila hrad Prahu a přišla na jeden hrádek, který se zve Tetín. Po jejím odchodu matka mladičkého knížete, poradivši se se zločinnými rádci, vyslala muže, aby ji zahubili. Ti si pak přibrali veliké vojsko a táhli na hrádek Tetín.

Legenda nám o sv. Ludmile hodně pověděla, ale o čem pomlčela, to nám krátké povídání dopoví. Bylo to všechno dávno, takže historických událostí moc nevíme. Co tedy všechno o ní traduje:

Narodila se kolem roku 860 na knížecím dřevěném hradu Pšov nad soutokem Labe a Vltavy v Čechách, severně od Prahy, dnes je zde hrad a město Mělník. Jiné prameny však uvádí, že pochází z knížecího rodu Lužických Srbů. Ve velmi mladém věku (r. 874-875) se provdala za Bořivoje I. Je možné, že Ludmila byla pokřtěna buď přímo od sv. Metoděje, nebo některého z jeho žáků. Byla vždy mírná a spravedlivá a brzy si osvojila křesťanské zásady, zvláště laskavost a štedrost k druhým. S Bořivojem měli tři syny a tři dcery, avšak ve známost vešli jen Spytihněv a Vratislav. Bořivoj vystavěl na Levém Hradci kostel zasvěcený sv. Klimentu. Později dal zbudovat na Pražském hradě kostel Panny Marie. Ludmila prožívala starosti se svým mužem a stala se matkou chudých, světlem slepých a pomocnicí vdov a sirotků. Asi v roce 889 ovdověla a poté zemřel i syn Spytihněv a roku 921 i kníže Vratislav, který vládl po něm. Vratislav měl manželku Drahomíru a několik dětí, z nichž nejznámější je Václav a Boleslav a dcera Přibyslava. Regentkou (zástupkyní v panování) do Václavovy plnoletosti se stala kněžna Drahomíra, ale výchovu Václava a Boleslava svěřili velmožii jejich babičce Ludmile. Docházelo však k neshodám mezi Ludmilou a Drahomírou a nepomohlo ani to, když Ludmila odešla na hradiště Tetín. Podle tradice nechala Drahomíra Ludmilu zavraždit a poslala za ní vrahy Tunnu a Gomora, kteří ji uškrtili, nejspíš její vlastní šálou nebo závojem. Stalo se tak z 15. na 16. září roku 921.

Uctíváme ji jako patronku Čech, babiček, matek, vychovatelů a církevních škol. A poznáme ji podle těchto atributů: knížecí koruna, závoj nebo šála.

Svatý apoštol Jan říká, že Boží přikázání nejsou těžká, ale lehká jsou pouze z lásky, a kde není láska, všechno je těžké. (srov. 1 Jan 5,3)
Proto si uchovej lásku, neztrácej ji, protože je sice možno ji získat zpět, ale s mnohými slzami a modlitbami. Bez lásky je však život ve světě těžký.
A trvá-li někdo ve zlobě, je to smrt duše. Kéž nás toho Pán uchrání!

Jak vypadala svatá Ludmila?

Svatá Ludmila zemřela před 1100 lety, teď se jí ale můžeme podívat do tváře. Brazílsko-český tým vědců ve čtvrtek 16. září letošního roku představil rekonstrukci jejího obličeje, kterou vytvořil na základě tvaru lebky. Experti nejdřív zkoumali místa, na která se upínají jednotlivé svaly, potom v digitální podobě přidali svalovou hmotu, podkožní tuk a kůži. Pomocí analýzy DNA zjistili i barvu očí a vlasů. Nejvýraznějším rysem v obličeji babičky svatého Václava byl předkus.

„Ještě výraznější předkus má její syn, český kníže Vratislav I. A ten samý předkus můžeme sledovat i u jejího vnuka, svatého Václava,“ popisuje geoinformatik Jiří Šindelář. Obličej svaté Ludmily vědci modelovali podle její lebky. „Největší problém byl, že se nedochovala kompletní obličejová část.“ Chybějící část lebky ale vědci nahradili Ludmilinými zuby. Podle nich dokázali vytvořit dolní i horní čelist s předkusem. „Ty zuby jsou obroušené přirozenou funkčností,“ dodává Šindelář. 1100

let starou lebku nejdřív vědci vyfotili ze všech stran. Nesměli se jí ale dotýkat, ani z ní sundávat ozdobné předměty. „Je na ní korunka, různé textilie, a museli jsme hledat různé úhly tak, abychom nahlédli za ty různé ozdoby,“ říká fotograf Martin Frouz. Asi ze 200 snímků pak vědci sestavili digitální model lebky. Na něj pak postupně modelovali měkké tkáně. „Na lebce jako takové se dochovala spousta zajímavých markantů a informací, které nám říkají něco o podobě obličeje, nebo o podobě měkkých tkání, které se v hrobě nedochovaly,“ popisuje Šindelář.

Zdroj ČTK

Objev slavičínského zvonu z roku 1636

Pátraje po stopách týkajících se historie našeho městečka jsem ve spolupráci s historikem Petrem Pálkou narazil na velmi pozoruhodný předmět. Jedná se o zdobný kostelní zvon z roku 1636, který se nyní nachází ve sbírkách Muzea Kroměřížska. Váží snad padesát kilogramů a má výšku 40 cm, průměr jeho spodního okraje je 39 cm.

Jak se do muzea dostal, je záhadou i pro pracovníky muzea. Ví se pouze, že to bylo v roce 1974. Také snaha dešifrovat jeho předchozí pohyb v čase je spíše úkolem pro Sherlocka Holmese či pro jiného detektiva. Tito by se určitě mohli opřít o základ v podobě latinského nápisu, z něhož historik nadešpaný v úvodu vyčetl, že byl ulit 31. května 1636 (snad by se to dalo číst tak, že se rozezněl toho dne), a že jeho fundátorem byl Benedikt Palašti z Kesejova. Tento uherský rytíř měl za ženu dědičku slavičínského léna Alžbětu Zayovou z Csömör, a také on se stal spoludržitelem slavičínského panství. Je tedy jasné, proč je na zvonu zřetelný nápis „SLAWICZIN“. Zapojoval se do stavovského povstání a hrozila mu konfiskace všech jeho statků. Nakonec mu byl trest změněn a vyšel z toho jen s pokutou. Palašti se později dostal do velkých dluhů a zemřel v roce 1644.

V literatuře se uvádí, že před rokem 1691 stála vedle vchodu u slavičínského kostela dřevěná zvonice a v ní byly tři zvony. Po tomto roce našel nejmenší z nich nové umístění – v sanktusníkové vížce nad presbytářem, postavené roku 1755. Z této štíhlé vížky se zvonilo během mše svaté při prvním „sanktus“. Visel tam prý až do poškození s tím, že v roce 1798 zakoupili farníci nový zvon. Mohli bychom se právem domnívat, že nyní objevený zvon je oním „sanktusníkovým“ zvonem, kdyby ten ovšem neměl vážit 34 liber, což neladí s dnešní vahou zvonu ve sbírkách muzea. Vysvětlením tohoto nesouladu může být právě moment spojený s financováním nového zvonu, mohlo dojít k odprodeji poškozeného zvonu do nového místa, kde mohl být opraven. Této hypotéze nasvědčuje fakt, že zvon není uveden Gregorem Wolným ve stěžejním díle moravské vlastivědy Kirchliche Topographie von Mähren, meist nach Urkunden und Handschriften. Mohlo tomu však být úplně jinak, k čemuž bude potřeba projít více pramenů,

a hlavně mít další pořádnou dávku štěstí.

V každém případě, dnes znovu na světlo vzešlý zvon je nejstarším existujícím známým zvonem z jižního Valašska, před zvony ve Valašských Kloboukách a v Lidečku pocházejícími z roku 1665. Skvělou zprávou je, že se daří stále objevovat svědky času z období třicetileté války, z nichž tento má prokazatelnou spojitost s prostředím Slavičina.

Použitá literatura:

Kadlec, Miroslav – Zapletal, Bohumír: *Slavičín. Kostel a farnost sv. Vojtěcha*.

Kol.: *Slavičín v minulosti a současnosti. 750. výročí první písemné zprávy 1256-2006*. Slavičín 2006.

Odehnal, Petr: Zvonař Matyáš Petko. O zvonech ve Valašských Kloboukách a v Lidečku z roku 1665. *Acta musealia Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně* 3, 1/2003.

Odehnal, Petr: Zvony na jižním Valašsku z období let 1750–1850. *Acta musealia Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně* 9, 2009/1–2.

Wolny, Gregor: *Kirchliche Topographie von Mähren, meist nach Urkunden und Handschriften*. Olmützer Ärzdiocese, sv. 3. Brno 1859.

Marek Semela

Kdo nosí pokoj Ducha Svatého v sobě, ten jej vylévá i na druhé; kdo však v sobě nosí zlého ducha, ten i na druhé vylévá zlo.

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne

Končí léto, přichází září a děti začínají chodit do školy. V tomto měsíci si připomínáme také dva naše významné světce svatou Ludmilu a svatého Václava. Se svátkem svatého Václava se spojuje také naše státnost. V letošním roce si připomínáme také 1100 let od umučení svaté Ludmily. Do doposud pohanských Čech přichází Kristova radostná zpráva, a to jak ze Západu, tak i z Byzantské říše, z úst sv. Cyrila a Metoděje. Šíření křesťanství je spojené zejména s knížetem Bořivojem a jeho manželkou sv. Ludmilou. Bořivoj byl pokřtěn od biskupa Metoděje před rokem 885 na Velké Moravě za přítomnosti moravského vládcy Svatopluka a jeho družiny. Ludmila přijala křest později. Svatá Ludmila patří ke světcům, se kterými začíná křesťanská identita našeho národa a křesťanská identita státu. Rozhodujícím momentem byl křest, který pravděpodobně přijala od biskupa Metoděje. S manželem měla šest dětí, tři syny a tři dcery. Nejznámější jsou Spytihněv a Vratislav. Sv. Ludmila, manželka, matka, babička, kněžna, zbožná žena, také první vychovatelka svých dětí a také rádkyně svého muže. Kněžna Ludmila věnovala také velkou péči svým vnukům Boleslavovi a Václavovi. Počátky našich křesťanských dějin byly poznamenány mnohým utrpením, také utrpením dvou mučedníků z rodu Přemyslovců: sv. Ludmily a svatého Václava.

Dnešní doba je plná nástrah, nepřeje dobrým křesťanským rodinám, jen málo dětí vyrůstá v úplně rodině, prosíme proto svatou Ludmilu o přímluvu, aby se náš národ znovu obrátil ke křesťanství, abychom si vážili našeho národa, našeho státu. Prosíme za obnovu rodin a všech křesťanských hodnot. Zvláště teď, když se blíží parlamentní volby, prosíme o moudrost Ducha Svatého, abychom se dokázali správně rozhodnout. Každý den je pro nás vždy rozhodováním. Znamená to, vzít na sebe kříž každodenních povinností a plnit je s láskou. Není pro nás křesťany lehké být soli země, být poctivý, přinášet naději, umět odpouštět, rozdávat lásku, zvláště v naší rozdělené společnosti. Budme svědky veliké Boží lásky, která se sklání k člověku, nepřestává hledat každého z nás.

Často chceme plnit Boží vůli a ptáme se, jak poznávat Boží vůli. Boží vůle není žádný diktát. „Bůh je ten, který mě zve k životu, zve mě k tomu, abych byl plně člověkem, abych si vážil všeho stvoření, abych neubližoval sobě ani druhým.“ Kardinál Špidlík říkával, že Bůh mluví v ranním vánku. Mluví k nám jemně v událostech, které nás potkávají, skrze druhé lidi, skrze Písmo a skrze svědomí a vnuknutí. Potřebujeme jen naši vnitřní otevřenost. Jsem-li člověkem otevřeného srdce, který si nechá do života mluvit a touží naslouchat Bohu i druhým, mám velkou šanci, že budu volit správně a zároveň také porostu v lásce, která je smyslem a cílem celého života. Bůh nás zve na cestu, kde není místo pro úzkost

z toho jestli se dobře rozhodnu. Protože i když se spletu, nevypadnu z Božího plánu. Bůh se mnou pořád počítá. Bůh z nás chce mít svobodné bytosti, abychom se tvořivě rozvinuli, abychom své hřívný rozmnožili, a ne je ze strachu před přísným správcem zakopali. Někdy až zpětně čteme v našem životě Boží vedení a ochranu.

Německý teolog M. Schneider dává 6 rad:

- 1) Snažit se co nejlépe rozumět sobě a svému životu.
- 2) Spolehnout se na svou vnímavost a na radost a důvěru. Boží zvěst je radostná, nikoli hrozící. Nedostaví-li se po dlouhé době radost a důvěra, nejde o Boží vůli.
- 3) Uskutečňovat to, co poznáme z evangelia, i když je to nepatrné, ale dělat to cele. Nechtít udělat hned vše a to, co přesahuje naše síly. Ptát se, co by dělal Kristus.
- 4) Každé Boží volání je volání k růstu a svobodě života, lásky a nasazení. Roste ovoce Ducha a stává se účinnější. Falešná horlivost je spojena s netrpělivostí, pýchou, povýšeností a nedostatkem lásky.
- 5) Jestliže je touha po Bohu pravá, roste prodlením. Jestliže prodlením ochabuje, nebylo to volání Boží. Vytrvalost je silou dobrého činu. „Kdo vytrvá do konce, bude spasen.“ Mt 10,22b
- 6) Nejen víra přichází ze slyšení, ale i poznání a správná interpretace Boží vůle. Slyšet hlas druhých! Ten nám může pomoci rozlišit, kdy je odpor proti našemu poslání křížem, kterým má být pravé poslání požeňáno a kdy je to znamení, že to nepochází od Boha. „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.“ J 15,16

Tvůj rozum je dar Boží. Rozum jsi dostal, abys jej používal a rozvíjel. Spolehni se na základní kameny duchovního života, ranní a večerní modlitba, Písmo svaté, mše svatá, svátost smíření. Je pohodlné odkazovat se na Boží vůli, na náhodnou stránku Písma, na rodiče, faráře, duchovní vůdce atd. Pokrčit rameny a odpovědnost složit na jiné. Je nutné konstatovat, že i dnes Pán vyznačuje svou cestu v srdcích našich současníků nečekaným způsobem, i když se někteří k němu obracejí zády. Pro křesťany je tou nejběžnější cestou kráčet v Boží přítomnosti labyrintem pozemských povinností. Ale jsou tu také osoby zasvěceného života. Jejich cesta vyžaduje opustit otce i matku, děti i pole a následovat Pána v očekávání, že již zde na zemi jim všechno stonásobně vrátí – navzdory pronásledování. (Mk 10,30)

Přeji požeňaný podzim, ať sklízíme také i plody našeho snažení, ať zasíváme a rozdávat lásku.

Ludmila

MEŠNÍ INTENCE MISIONÁŘŮM

„Radost z konání dobra je jediným opravdovým štěstím.“ L. N. Tolstoj

Vzpomeňme na kněze v misiích a věnujme jim mešní intence.

Pokud chcete **smysluplně pomoci kněžím v misiích**, můžete nechat odsloužit mši svatou v misijních krajinách na svůj úmysl. Psaný text úmyslu se nepředává. Mše svaté jsou odslouženy na dobrý úmysl; ten zná Bůh a osoba, která intenci věnovala.

Mešní intence je pro kněze v misiích často **jediný způsob příjmu**, protože nedostává žádný plat a musí si vystačit z darů dobrodinců. Často také překonává velké vzdálenosti a do některých farností se dostane jen několikrát za rok. Rovněž musí řešit **problémy bíd, nemoci, hladu i pronásledování** a často z přijatých darů pomáhá chudým.

Intence jsou předány vždy do nejchudších oblastí v misiích, kam Papežská misijní díla (PMD) z ČR pomáhají. Země vybírá Národní kancelář PMD.

Kam peníze na mešní intence poslat?

Adresa: Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové

Číslo účtu: 72540444/2700

Variabilní symbol: 321

Specifický symbol: členské číslo, pokud máte

Do zprávy pro příjemce uveďte počet intencí.

Pro opravdovou pomoc je dobré na 1 intenci přispět alespoň 250 Kč.

Za jakoukoliv pomoc upřímně děkujeme!

Pro usnadnění administrativy a komunikace ohledně darů je dobré, když se dárcé přihlásí jako člen PMD do programu „Dárcovství“. Výhodou členství je snazší identifikace dárců a zpětná vazba (informace o přijetí daru). Za dary lze členům automaticky vystavovat potvrzení o přijetí platby. Každý člen PMD také 2x ročně dostává Misijní zpravodaj a je za něj denně sloužena mše svatá ve vatikánské bazilice sv. Petra.

Svatí byli lidé jako my. Mnozí z nich spáchali nejdřív velké hříchy, ale pokáním dosáhli nebeského království. A všichni, kdo tam přicházejí, přicházejí skrze kajcnost, kterou nám daroval svým utrpením milosrdný Pán.

Pěší putování na Svatý Hostýn s brumovskými poutníky ve dnech 23.-25.7.2021

Pěší poutníci na Provodov v neděli 12.9.2021
(foto u kříže nad Řetechovem)

JIZVA NA SRDCI

Před osmnácti lety se mi narodil syn. Zemřel jen chvíli předtím, než se narodil. Tehdy to strašně bolelo. Nechácala jsem, proč se taková věc musela přihodit zrovna nám. Pečlivě jsme si s manželem počítali prvního miminka plánovali. Chtěli jsme, aby se narodilo, až se mu budeme moci věnovat. Až budeme bydlet v bytě s koupelnou, budeme mít v kuchyni stůl a v koupelně pračku. A ono to vyšlo! Čekali jsme miminko tak, jak jsme si to vysnili. Moc jsme se na ně těšili.

Koupili jsme modrý kočárek. Byl sice z druhé ruky, ale vypadal moc hezky. Od maminky jsem si vyzvedla překrásné bavlněné košíčky, jejichž límečky a manžetky vyšívala moje babička pro svou prvorozenou dcerušku. Pak do nich oblékli i jejich bratra, mě, mého bratříčka a já svou panenku. Přesto zůstaly nepotřhané, měkoučké a překrásné. Vyprala jsem je a vyžehlila. Pak jsem je naskládala do poličky v prádelníku, kterou jsme vyhradili oblečkům pro miminko. Nakoupili jsme spoustu bavlněných plínek, protože tehdy byly pampersky nedostupný luxus, o kterém jsme tak akorát četli v časopisech. Všechny ty plínky jsem vyvařila, usušila na šňůrách na balkóně, vyžehlila a poskládala do úhledných hraniček.

A zavinovačky! Nastávající babička mi přivezla dvě. Jednu slavnostní, ručně vyšívanou s modrými a růžovými kytičkami a ptáčky, opět rodinné dědictví. Druhá byla ozdobena bavlněnou

krajkou a dovnitř se strkal polštářek z nejjemnějšího prachového peří. Když se do ní miminko zabalilo, převázala se povijanem – dlouhou bílou vyšívanou stuhou. Tohle jsem uměla. Učila jsem se do povijanu balit miminko – panenku – už jako malá holka. Hra na maminku patřila k mým nejoblíbenějším. Teď to ale mělo být doopravdy.

Pocítovala jsem trochu trému. Budu se svému děťátku líbit? Jak zareaguje, až mě uvidí? Nedá se do pláče? Co když si mě prohlídne a začne rvát? Ale ne, budu se mu líbit. Nebo si rychle zvykne. Koneckonců, jinou matku nedostane, bude se muset se mnou smířit. Už během těhotenství jsem peskovala manžela, aby nevylizoval po jídle zbytky omáčky z talíře: "Pamatuj, dítě napodobuje rodiče. Musíš se chovat tak, abys byl dobrým příkladem." Taky jsem přehodnocovala náš byt a upravovala všechno, co se mi nezdálo, "aby to u nás mělo miminko hezký".

Poslední týden těhotenství jsem trávila v nemocnici, prý nějaké komplikace. Nějak moc jsem tomu nevěnovala pozornost. Ani mě nenapadlo, že bychom o miminko mohli přijít. Manžel za mnou denně chodil a nosil mi z trhu jahody. Vyprávěl mi, co doma ještě vylepšil a připravil. Když mi pak řekli, že "chybí akce srdeční", pořád jsem to nemohla naplno pochopit. Úplně mi došlo, co se stalo, až když jsem porodila. Byl to kluk a měl přes tři kila. Pojmenovali jsme ho Jakub.

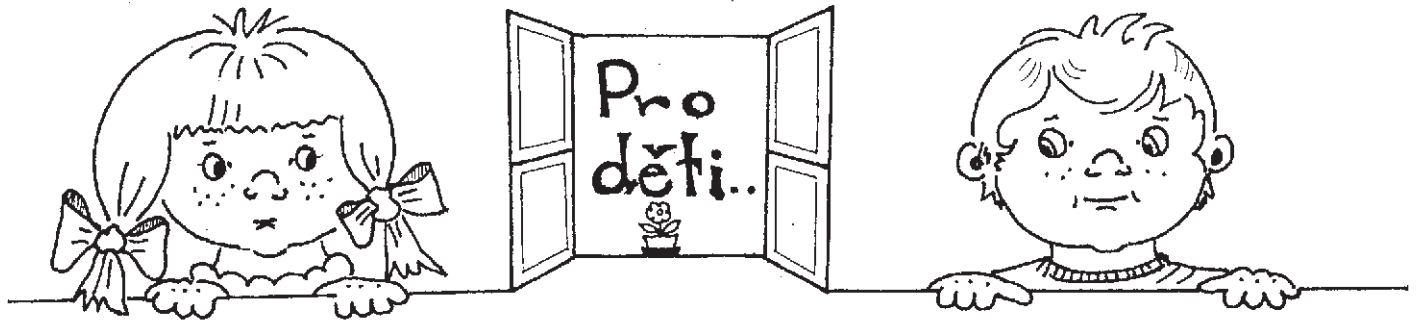
Oplakávala jsem ho asi měsíc. Pak mě utěšilo, když jsem si uvědomila, že Bůh má Jakoubka u sebe a tam je mu dobře. A že se jednou stejně uvidíme. Všechny ty věci, co jsme pro něj připravili, jsme uklidili do nejhornějšího nástavce skříně, aby nebyly na očích – přece jen to bolelo, ale aby byly po ruce pro další miminko, které přece musí jednou přijít.

Bolavá jizva hořkosti se časem zahojila. Od té doby jsem už mockrát plakala s jinými maminkami, které stejně jako já přišly o svá miminka ještě před jejich narozením. Nám se po čase narodily dvě dcery. Jizva nebolí. Jen zvědavě pokukuju po klucích ve věku svého syna. Jaký by dnes asi byl? Jeho narozeniny si doma s dcerami připomínáme. Představujeme si, jaké by to bylo, mít staršího bratra. Dnes, v den jeho osmnáctin, jsem sama doma. Manžel je přes den pracovně mimo dům a holky odjely na víkend na pobyt s mládeží. A já? Přistihla jsem se, že pláču. I když mě vlastně nic nebolí. Je mi dobře, jsem spokojená. Ale stejně oplakávám všechny ty nikdy neprožité chvílky se svým prvorozeným. Mám na srdci jizvu, která nebolí, nijak mi nepřekáží, je úplně zahojená, ale možná mě činí citlivější na bolest jiných.

Moc se těším do nebe. Jaké oči má asi můj syn?

Hana Pinknerová To pravé místo

Jak jsme šťastní a blažení my, křesťané, že nám Pán daroval život v Duchu Svatém; on obveselí naše duše. Ale je třeba jej uchovávat, neboť i pro jednu jedinou špatnou myšlenku duši opouští, a pak s námi není láska Boží. Chybí pak odvaha k modlitbě a chybí pevná naděje, že dostaneme, zač prosíme.

O SVATÉM VÁCLAVOVI (a svaté Ludmile)

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Tři kamarádi přišli k nebeské bráně a svatý Petr se jich ptá, co by nejraději slyšeli od svých příbuzných na pohřbu. První: „Já bych chtěl slyšet, že jsem byl skvělý doktor a dobrý otec rodiny.“ Druhý: „Já bych chtěl slyšet, že jsem byl úžasný manžel a že jsem jako policista zachránil životy mnoha lidí.“ Třetí: „Tak to já bych chtěl slyšet: „Podívejte, vždyť on se hýbe!“

V kostele někdo vykradl pokladničku. Za několik dní dostal kněz obálku, ve které bylo 50 korun a lístek se vzkazem: „Ukradl jsem u vás 200 korun. Protože mne trápí svědomí, vracím 50 korun. Pokud budu mít výčítky stále, pošlu další splátku!

Přijde kněz na bohoslužbu a postěžuje si svému kostelníkovi: „To není možné! V kostele ani noha! Kde jsou všichni? Dokonce ani varhaník nepřišel – kdo teď bude hrát?!...“ „Česko s Kanadou!“

Ptá se Kudlanka nábožná Jetele: „Hele Jeteli, pověz, proč se nemodlíš?“ Jetel smutně zašeptá: „Víš, Kudlanko, já nechci být spasen.“

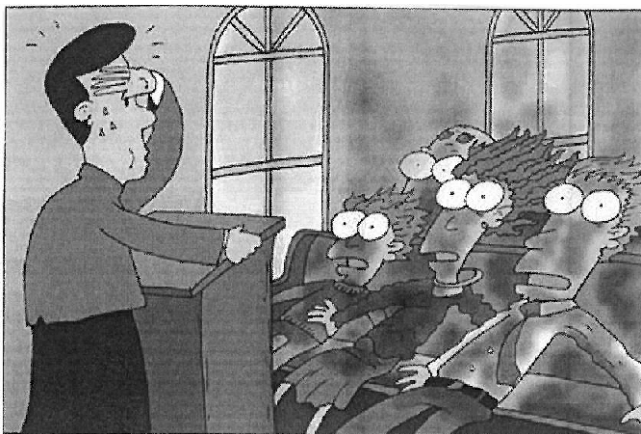
Jára Cimrman odpovídá na otázku, zda věří v Boha: „Jsem tak zatvrzelý ateista, že se bojím, že mě za to Bůh potrestá.“

Farář má kázání. Zezadu se k němu nakloní kostelník a šeptá mu: „Otče, na kúru hraji poker.“ A kněz mu šeptem odpoví: „Díky, ale nejdřív musím dokončit to kázání.“

Malý synek kazatele se ptá: „Tati, všiml jsem si, že se vždycky v neděli ráno před kázáním posadíš na okraj pódia a skloníš hlavu. Co to děláš?“ „Prosím našeho Pána, aby mi dal dobré kázání,“ vysvětluje otec. „A proč to tedy neuděláš?“

Zloděj se vloupe do domu a začne shromažďovat věci, které si chce odnést. Tu najednou slyší hlas: „Ježíš se na tebe dívá!“ Nic nevidí, a tak po chvíli pokračuje v díle. Ale zase se ozve: „Ježíš se na tebe dívá!“ Zloděj se rozhlíží a tu uvidí papouška. „To jsi řekl ty?“ ptá se lupič. „Ano,“ odpoví papoušek. „Mimochodem, jak se jmenuješ?“ ptá se dále zloděj. „Mojžíš,“ odpoví papoušek. „To je divné jméno pro papouška. Kdo ti ho dal?“ Pták zahlásí: „Titíž lidé, kteří dali svému rotvajlerovi jméno Ježíš!“

internetový zdroj

Všichni se shodli na tom, že to bylo opravdu ohnivé kázání.

ADVOKÁT

Žil jsem na zemi, jak se dalo, a jednoho dne můj život dospěl ke konci. První věc, na kterou se pamatuji, je, že jsem se ocitl na lavičce v čekárně. Otevřely se dveře a dostal jsem pokyn, abych vešel dovnitř a sedl si na lavici obžalovaných.

Najednou mi hlavou prolétlo jedno jméno. Jméno, které jsem vyslovil jen párkrát. Polohlasem jsem ho řekl: „Ježíš.“ Když jsem se rozhlédl, viděl jsem, že na lavičce sedí nějaký neotesanec a škodolibě mě pozoruje. Byla to ta nejďábelštější bytost, jakou jsem kdy viděl. Sedl jsem si, podíval se doleva a spatřil svého advokáta, mladíka s laskavým obličejem, který mi byl povědomý.

Soudce se posadil a řekl: "Začneme." Povstal žalobce a řekl: "Jmenuji se Satan. Jsem zde, abych prokázal důvody, proč by mělo toto individuum skončit v pekle." Začal mluvit o mých lžích, o věcech, které jsem kdysi ukradl, o tom, jak jsem klamal druhé, a o spoustě dalších hříchů, kterých jsem se během pozemského života dopustil. Zatímco popisoval hrozné viny, jimiž jsem se pošpinil, propadal jsem se hanbou do sedátka. Můj advokát seděl vedle mě a tiše poslouchal. Věděl jsem, že jsem vinen věcmi, ze kterých jsem byl obviněn, ale udělal jsem v životě snad i něco dobrého.

Satan skončil svoji horlivou obžalobu a dodal: "Tento člověk patří do pekla, je vinen všemi hříchy a činy, z nichž jsem ho obvinil, a není zde nikdo, kdo by prokázal opak. Dnes se konečně dočkáme spravedlnosti!"

Když přišla řada na mého advokáta, povstal a já jsem si uvědomil, proč mi je tak povědomý: mým obhájcem byl Ježíš. Ten se zhluboka nadechl, obrátil se k soudci a s rozpraženými rukama ukázal stopy po ranách na ruku, nohou i boku. Pak laskavě řekl: "Obžaloba se zakládá na pravdě. Stavím proti Satanovi všechnu svoji lásku."

Zatímco mě můj zachránce vyprovázel ze soudního dvora, slyšel jsem ještě Satana, jak zuřivě protestuje: "Já se nevzdám! Příští proces už vyhraju!" Ježíš mi řekl, kam mám jít. Využil jsem toho a zeptal se ho: "Prohrál jsi někdy nějaký proces?" Ježíš se laskavě usmál a řekl: "Nikdy."

"V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni." (Sk 4, 12)

LÉČBA

Můj druhý syn se narodil přesně dvacet let po prvorozeném. Když jsem ještě byla v nemocnici s miminkem, slyšela jsem jednou podivné tíšňové volání z nemocničního rozhlasu: "311 ve čtvrtém patře, pokoj 22." Rozhlas zněl silně a jasně. Sestry, které zrovna byly u mne v pokoji, najednou zvláště ztichly. "Co to znamená?" ptala jsem se. "Některá maminka nebo dítě jsou v ohrožení života. Pokaždé, když slyšíme 311, veškerý personál přestane dělat to, co zrovna dělá, a modlí se. Jsme přesvědčeni, že když pošleme naši energii, naši podporu a naši lásku tomu, kdo se v takové situaci nachází, může se stát zázrak. A dějí se."

Ohromeně jsem je poslouchala. Nikdy jsem o podobném lékařském prostředku neslyšela. Nikdy jsem neviděla nemocnici, kde by používali jako léčbu "lásku a energii". Dojalo mě to a rozplakala jsem se, dívala jsem se na svoje krásné děťátko a cítila se vděčná za to, že je zdravé. Pro tu matku a novorozeně v nebezpečí jsem si nedovedla představit lepší lék než modlitbu, pozitivní energii a lásku.

Víra v Boha nás činí pokornějšími.

Z knihy Balzám pro duši

Texty v rámečkách ve spodní části stránek jsou z knihy Moudrost Silvána z Athosu

Jsou lidé, dokonce i velcí lidé, kteří se Pána neptají, když nevědí, co dělat. Ale je třeba říci rovnou: "Pane, jsem člověk hříšný a nevím, co je třeba, ale ty, Milostivý, mě pouč, co mám dělat." Milostivý Pán nechce, aby naše duše byla sužována nepřitelem, a dává jí vědět, co má dělat, a co ne. K užžití druhých či toho, kdo se modlí.

27.9. 2021 - 1.10. 2021 TÝDEN S CHARITOU SLAVIČÍN

Pondělí 27. 9. 2021

13.00 – 15.00 hod. – Den otevřených dveří
v Denním centru Maják, Komenského 115,
Slavičín a prezentace Osobní asistence
Slavičín

18.00 hod. – Mše svatá za Charitu ve Farním
kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie Slavičín

Středa 29. 9. 2021

13.00 – 15.00 hod. – Den otevřených dveří v Denním centru
Maják, Hrádecká 235, Slavičín – Hrádek

Čtvrtek 30. 9. 2021

13.00 – 15.00 hod. – v rámci Dne otevřených dveří můžete
navštívit středisko Charitní pečovatelská služba Slavičín,
Komenského 115, Slavičín

Pátek 1.10.2021

9.00 – 14.00 hod. – Den otevřených dveří – Sociálně
terapeutická dílna Štítná nad Vláří 417

kurs Filip (Skutky 8,26-39)

Chceš zakoušet Boží lásku
Stojíš o setkání s živým Ježíšem
Toužíš po proměňujícím zásahu Ducha
Tak Tě zveme na kurs Filip! ???

Začátek v pátek 1. 10. 2021 v 19:00
Program pokračuje v sobotu od 9:00
a končí večer slavením eucharistie.

Kurs tvoří tematicky jeden celek, proto je nutná účast na celém programu.
Je zaměřen na nové intenzivní prožití základní zvěsti evangelia o Boží lásce,
lidském hříchu a spáse skrze Ježíše Krista.

Místo konání kursu: Slavičín Orlovna
S sebou: Biblii, psací potřeby a srdce plné očekávání.
Doporučený příspěvek: 250 Kč (strava a občerstvení zajištěno)

Přihlášky zasílejte na adresu: l.s.dulikovij@centrum.cz • Svatopluk Dulík 739524398
Uveďte, prosím: jméno, příjmení, věk, bydliště, telefon a e-mail.
Uzávěrka přihlašek: 20. 9. 2021

Setkání pořádají externí členové sdružení pro novou evangelizaci Kořnonia Jan Křtitel • www.koionia.cz

Městská knihovna vás zve na přednášku

Slavičinská Madona – nové poznatky

Místní badatel Marek Semela Vás seznámí
s poznatky k reliéfu Madony s Ježíškem
a malým sv. Janem Křtitelem
(umístěnému na zámku Wichterle),
a také o souvislostech s mariánskými reliéfy
v Kvasicích a na Barborce u Buchlovic.
O převoz vzácné starožitnosti do Slavičína
a zasazení do zdi zdejšího zámeckého schodiště
se zasloužila Marie rozená hraběnka Clam-Martinicová,
od jejíhož narození letos uplynulo 150 let.

Čtvrtek 14. 10., začátek: 18.00 hodin, sokolovna

Vstup volný!

Centrum pro rodinu Valašské Klobouky
vás zve na

DĚKANÁTNÍ PROJEKT V RÁMCI ROKU RODINY

AMORIS LAETITIA

10 témat / 10 měsíců / 10 farností

témata z rodinného života svědectví manželů modlitba společenství hudba podněty do páru či rodiny

O RODINĚ NEJEN PRO RODINY ...aneb co čekat od Amoris Laetitia

Rádi bychom vás pozvali na desetidenní cestu s projektem
AMORIS LAETITIA.

Vždy v jedné farnosti děkanátu Valašské Klobouky probíhá
od září do června
v neděli setkání pro všechny, pro které je rodina důležitou
hodnotou a chtějí ji podporovat.

Setkání v jednotlivých farnostech se budou lišit svými tématy,
proto je možné na setkání přijít každý měsíc, i do jiné farnosti.

Můžete se těšit na krátké slovo k tématům z rodinného života,
svědectví manželů, modlitbu, krásnou doprovodnou hudbu
i na podněty, se kterými můžete dále pracovat.

Nebojte se přijít a popřemýšlet nad krásou rodiny.

Začalo se ve Štítné 19.9.

Termíny dalších setkání budeme zveřejňovat postupně.

Akci pořádá Centrum pro rodinu Valašské Klobouky

Dříve jsem si myslel, že Pán činil zázraky jen kvůli modlitbám svatých. Nyní jsem ale poznal, že i pro hříšného člověka vykoná Pán zázrak, jakmile se jeho duše pokoří, protože když se člověk naučí pokoře, Pán slyší jeho modlitby.
Mnozí lidé z nezkušenosti říkají, že ten a ten svatý učinil zázrak.

SVATBY

Květen:

Petr Šafařík, Újezd u Val. Klobouk + Monika Žaludová, Babice

Červenec:

Daniel Beseda, Dolní Jasenná + Aneta Mertlová, Újezd u Val. Klobouk
Martin Eliáš, Rokytnice + Kateřina Janáčková, Bohuslavice n. VI.

Zdeněk Foltá, Slavičín + Marie Kuželová, Lipová

Martin Pešek, Nevšová + Andrea Satinová, Nevšová

Srpen:

Benedikt Múdry, Štítánská n. VI. + Veronika Kuželová, Sehradice

Petr Werner, Brno + Lucie Vašíčková, Lipová

Michal Švach, Slavičín + Veronika Klučková, Luhačovice

Září:

Jan Onderka, Újezd u Val. Klobouk + Gabriela Sommerová, Slavičín

Radoslav Málek, Slavičín + Michaela Tylečková, Zlín

Vladimír Ptáček, Slavičín + Lucie Václavíková, Lipová

KŘTY

Květen:

Natálie Anna Horňáková

Klára Lucie Štefaníková

Dorota Salvetová

Amálie Nedbalová

Barbora Petrášová

Filip Bartoš

Anna Emilie Machučová

David Henzl

Červen:

Jakub Josef Čarek

Natálie Marie Červenková

Jolana Ševčíková

Dominik Urbaník

Vincent Filip

Michal Petr Kročil

Barbora Savarová

Vojtěch Savara

Marek Kabela

Anežka Durdáková

Josef Struhař

Eliška Barbora Vaňharová

Červenec:

Ester Strnadová

Oliver Brysor

Julie Štěpánka Saňáková

Tobias Alois Strnad

Natálie Kročilová

Pavčina Balabánová

Sofie Marie Macků

Srpen:

Lea Anna Katnerová

Zoe Rosa Pelicaro

Mariana Obadalová

Nela Marie Macháčková

Martin Eliáš

David Josef Mikšík

Daniela Durdáková

Šarlota Abrahámová

POHŘBY

22.5. Ludmila Orsáková, 1939, Rokytnice

10.6. Lidmila Repatá, 1940, Slavičín

11.6. Jaroslav Hubík, 1951, Slavičín

18.6. Antonín Hubík, 1942, Slavičín

23.6. Alena Strušková, 1963, Slavičín

25.6. Jarmila Prchliková, 1923, Slavičín

16.7. Jindra Šmotková, 1947, Bohuslavice n. VI.

24.7. Olga Nováková, 1933, Slavičín

24.7. Štěpánka Juřicová, 1936, Rudimov

31.7. Marta Marková, 1951, Slavičín

5.8. Marie Janáčková, 1943, Bohuslavice n. VI.

5.8. Milan Both, 1951, Slavičín

9.8. Marie Šuráňová, 1933, Slavičín

19.8. Anna Dorušková, 1939, Lipová

27.8. Věra Škubníková, 1931, Rokytnice

2.9. Vladimír Hubík, 1939, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svatě v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

28.9. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa

(Mt 16,24-27)

29.9. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

(Jan 1, 47-51)

30.9. sv. Jeroným (Lk 10, 1-12)

1.10. sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Lk 10, 13-16)

2.10. Svatí andělé strážní (Mt 18, 1-5-10)

3.10. 27. neděle v mezidobí (Mk 10, 2-16)

4.10. sv. František z Assisi (Lk 10, 25-37)

5.10. sv. Faustyna Kowalská (Lk 10, 38-42)

7.10. Panna Marie Růžencová (Lk 11, 5-13)

10.10. 28. neděle v mezidobí (Mk 10, 17-30)

11.10. sv. Jan XXIII., papež (Lk 11, 29-32)

12.10. sv. Radim (Lk 11, 37-41)

17.10. 29. neděle v mezidobí (Mk 10, 35-45)

18.10. Svátek sv. Lukáše, evangelisty (Lk 10, 1-9)

22.10. sv. Jan Pavel II., papež (Lk 12, 54-59)

24.10. 30. neděle v mezidobí (Mk 10, 46-52)

Den modliteb za misie

28.10. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů (Lk 6, 12-19)

31.10. 31. neděle v mezidobí (Mk 12, 28b-34)

1.11. Slavnost Všech svatých (Mt 5, 1-12a)

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Mt 25, 31-46)

13.11. - 19.11. Bohuslavice

20.11. - 26.11. Hrádek 3

27.11. - 3.12. Rokytnice 2 (p. Saňáková)

4.12. - 10.12. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

25.9. - 1.10. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková,

Rašková

2.10. - 8.10. Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková,

Kuželová M., Lagová

9.10. - 15.10. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P.,

Florešová

16.10. - 22.10. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková,

Psoťová, Janoušková

23.10. - 29.10. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková,

Dubská

30.10. - 5.11. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová,

Goňová, Kovaříková, Pfeiferová

6.11. - 12.11. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková,

Štuliřová, Bartošová

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostele, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.11.2021 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 17.10.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!